



CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài và bài thơ: số 3715 T3TT/CH3CI)

Số 62

10 II

TUẦN LỄ TỪ 23-5
ĐẾN 30-5-1969

CHỦ TIỆM : MINH VỜ — ĐẦU BÉP : THƯƠNG SINH — CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901

Wason
DS 531
C74++

#62
May 23, 69



Con Ong Địch sự Cá nhân Hoàng kim Quy

Địch của PHONG NGŨA
(Giáo sư chơi đẽ)

Sau hai đống nghiệp Thời Thế và Tiếng Vang. Con Ong đã nhắc lại 1 chiến công hiển hách của nghị ngọng Hoàng kim Quy, Chiến công đó là cái sự lấy thêm 1 mụ vợ về hú hí khi năm mỡ của bà vợ lớn của ông ta chưa xanh cỏ. Nếu như nghị ngọng Hoàng kim Quy cứ âm thầm hợp thức hóa vụ «lên lút vợ bé» thì địch ai thêm nói tới ông Đăng này ông lại phom phom dẫn vợ bé đến nhà thờ, làm lễ cưới ra rít, y hệt 1 trai tơ vừa lấy vợ. Hóa cho nên người ta phải đàm tiếu. Đàm tiếu cái chuyện tình nghĩa vợ chồng của 1 nghị ngọng ở

Giao Chỉ. Chiến công của nghị ngọng Hoàng Kim Quy, ngay các cụ cố đạo Giao Chỉ cũng phải tởm. Chỉ có các cụ cố đạo Phăng Ce cóc hiệu sự đời đen như mồm chó ra làm sao mới cụng ly rượu mừng mí ly chú rề nghị ngọng và cô dâu đã toét tõe le, đã biến thành nái sề! Cái chiến công nhầy dăm trên xác vợ khi xác vợ chưa rả thịt, được dư luận coi là chiến công bản thủ, ô nhục khôn lặn, mất dạy, ma cà bông ma cà cúi... Riêng nghị ngọng Hoàng Kim Quy thì lại lấy đó làm vinh hạnh. Hóa cho nên nghị ngọng Hoàng Kim

Quy mới dứt đơn kiện Con Ong, Thời Thế và Tiếng Vang. Lại đòi đền 3 tỉ danh dự và bồi thường thiệt hại 3 tỉ!

Con Ong nào sá gì cái cá nhân anh nghị ngọng Hoàng Kim Quy. Hướng chi việc anh nghị ngọng làm nó vừa bản lại vừa bản, đáng để Hội Bảo Vệ Luân Lý xịt DDT vào mặt anh. Hỡi Nghị ngọng Hoàng kim Quy! Anh cứ tiếp tục biểu diễn những ngón võ ngó ngàn, ngó ngọng của anh đi. May ra anh sẽ được thêm nhiều thành tích để bắt đồng phiếu cho liên danh Công ích Xã Hội của anh kỳ tới. Tiện đây, xin nhắc cho anh nghị

ngọng Hoàng Kim Quy 1 điều. Yêu cầu anh đem tiền đến Con Ong thanh toán 1 khoản tiền đăng quảng cáo ở giai phẩm Con Ong tết Con Gà, mà từ tết đến giờ anh cứ tro thân cụ muốn ăn quyết của Con Ong. Nếu anh không đem tiền thanh toán để Con Ong lo góp bạc mượn trạng sư, Con Ong sẽ truy tố anh ra tòa về tội ăn quyết.

Anh đã thích kiện thì Con Ong cũng thích «ta pi» ngôn ngữ sống trong mí anh. Cá nhân anh là cái chó gì mà Con Ong sợ anh hờ anh ngọng Hoàng kim Quy!



Xin cho biết cha đẻ của Dự luật quái thai 64-69

Sau một tháng nhật báo Hòa Bình tiết lộ mình là tác giả của dự luật phá sản trí thức 64/69 H.P. đốc tờ Nguyễn Tấn Chức, cái chính rằng thì là ông không phải cha đẻ của cái quái thai 64/69 H.P. Và để nhà voi cái vinh dự «cứu vịnh của thợ chích đạo» anh hùng Nguyễn Tấn Chức không ngần ngại gì mà tuyên bố chế dự luật 64/69. Ông lại sợ bị Y sĩ đoán khai trừ nên mau mắn tái xác nhận ông vườn là hội viên của Y sĩ đoàn. Như vậy, tôi chẳng còn bầu vùi vào cơ hội nào để đối thoại mí lý bác sĩ cao cả Nguyễn Tấn Chức nữa. Tiếc vô cùng nhưng cũng mừng vô cùng. Khi đã nhận ra đầu là Lê phải, tôi «ta pi» khả năng của tôi để ủng hộ Ủy Ban Sinh Viên Bảo Vệ Sức Khỏe và Sinh Mạng Của Đồng Bào, bắt buộc, tôi muốn Ban Thủ rõ rệt. Tôi thích lợ lững con cá vàng dặng thú lợi ba bốn cửa. Qua những lời thanh minh của ông Nguyễn Tấn Chức, tôi tạm coi ông ta là bạn dĩ nhiên bạn của Ủy Ban Sinh Viên Bảo Vệ Sức Khỏe và Sinh Mạng Của Đồng Bào. Tôi rất mong ông Chức giữ vững cái Tân lập trường của ông.

Bây giờ, ông Chức đã phủ nhận cái công trình quái đản 64/69 HP thì ai là cha đẻ của nó? Đồng ý rằng dự luật 64/69 được soạn thảo từ năm 1960. Ai soạn thảo? Đưa khốn lìn nào đã soạn thảo cái dự luật phàn y học ấy? Chính quyền Ngô đình Diệm đã ném cái dự luật cả lợ thạt thêu này vào sọt rác. Kế tiếp, các chính quyền Nguyễn ngọc Thơ, Nguyễn Khánh, Phan huy Quát, Nguyễn cao Kỳ cũng ném nó vào sọt rác mỗi lần có kẻ âm mưu... hợp thức hóa nó. Mới đây chẳng hiểu vì Paul Ganay hay vì chính trị, người ta đã «nhuận sắc» nó và cố đẩy nó vào Q.H. Nó liền bị phân đối quyết liệt. Bởi vì nếu đề nó được hợp thức hóa, xã hội sẽ tụt thang xuống cái mức thấp hèn nhất, ngang với xã hội CS Á Châu. Ấy là chưa kể vấn đề sức khỏe và sinh mạng của đồng bào bị gởi vào tay bọn vô học, thiếu khả năng. Nói nôm na là bọn thợ chích đạo, cái bọn đỡ để bẻ gãy tay hài nhi, chữa bệnh huyết trắng thì tâm đầu hồi vào bông gòn, cắm vào que mà ngoáy âm đạo bệnh nhân!

Người làm chính trị không từ chối một thủ đoạn, một phương tiện để hèn nào để thủ lợi cho mình. Chính trị đã đi vào nhà thờ, nhà chùa. Và đã gây ra biết bao xáo trộn xã hội, bây giờ, chính trị sắp đi vào y học. Kế thừa chính trị vào y học là một người (xin tạm dấu tên ông ta, đôi khi cần sẽ nói rõ, nói tắt) đang tưởng mình là thứ hoàng đế không ngồi ở miền Nam tự do. Qua các triều đại, ông này vẫn bành vịn nắm được một lực lượng lớn và chuyên dọa dùng dao búa xuống đường để chiến thắng để đập tan đối thủ của ông. Tôi ghét sợ ông ta. Bởi tôi ghét làm chính trị hay làm công việc cai trị. Tôi chấp nhận chiến đấu vì lẽ phải trong tinh thần hướng tôn pháp luật. Nhưng tôi cũng chấp nhận hậu quả của trả thù vật bằng dao búa hay bằng võ công bằng môn tả đạo. Chúng tôi đã xuống thuyền. Những người bao vệ dự luật 64/69 hãy hiểu thế.

Độc tờ Phan Quang Đán, vị phó tổng thống huyệt vị tổng trưởng chiêu hồi huyệt có thể cho chúng tôi biết ai là cha đẻ của dự luật quái thai 64/69 H.P. chẳng?

BS NGUYỄN-V-CHỨC CẢI CHÁNH
Chiếu điều 13 đạo luật ngày 29-7-1881, Con Ong cho đăng lời cải chính của thân chủ của luật sư Phan thanh Hy là BS Nguyễn tấn Chức, nguyên văn như sau:

Bác sĩ Nguyễn tấn Chức yêu cầu đính chánh rằng: «Bác sĩ không phải là tác giả dự luật 64/69, vì mới về Bộ Y Tế chưa đầy 1 năm kể từ 7-5-1968 do SVL số 29571 BYT ngày 13-7-1968, trong lúc đó dự luật 64/69 đã được soạn thảo từ năm 1960 và đã được sửa đổi qua nhiều thời các Bộ trưởng

đám anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

Chúng ta đang sống trong một chế độ dân chủ. Tôi nhân mạnh. Dân Chủ Pháp Trị. Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu chấp nhận đối lập. Không đối lập là phản quốc. Ngay cả khi Tổng Thống ban hành một quốc sách, dân chúng còn được quyền đã kích cái quốc sách do Tổng Thống ban hành nữa là 1 cái dự luật cho thợ chích đạo. Các ông thợ chích đạo có biết báo chí xúm nhau hỏi tội cái dự thảo quy chế báo chí của một ông dân biểu i tờ rít soạn thảo không? Chúng tôi «chưởi bới» đến nơi đến chốn lắm. Không ai dọa bỏ tù chúng tôi hay đe dọa đập tan chúng tôi cả. Nhưng các ông và chỉ có các ông trên cái cõi đời này mới nhớ cái trò cũ mèm xưa hơn trái đất là dọa đập tan những ai dám đối lập các ông.

Cái sự dọa đập tan đối lập của các ông thợ chích đạo được thể hiện rõ ràng trong 1 văn thư vừa suy tôn Tổng Thống, vừa suy tôn Tổng Trưởng Louis lại vừa đòi dẹp chướng ngại vật và đập tan những ai chống dự luật 64/69. Rõ ràng như là thợ chích đạo Biên Hòa đỡ để dùng dao cắt đứt tay hài nhi ấy. Luôn luôn các ông ngổ ngàng.

Lem nhem nên mới sấm vai diếc không sợ súng. Bộ pháp luật ở xứ này dung túng bọn thợ chích đạo vác dao rượt những ai chống dự luật 64/69 HP ư? Cho các ông hay, các ông chỉ có quyền... tự thiêu, mổ bụng hay tuyệt thực để làm reo nhà nước chứ đừng hy vọng xách búa đi đập vỡ đầu những người chống dự luật 64/69. Cửa khám Chí Hòa vẫn rộng mở để chào đón những liệt sĩ khoái xử dụng dao búa.

Còn cái sự các ông đem hai trăm ngàn anh em công nhân, lao động ra làm ngáo ộp, các ông không sợ anh em công nhân, lao động cười vào mũi ư? Chúng tôi chống dự luật 64/69 chính là vì sức khỏe và sinh mạng của gia đình 200.000 anh em công nhân, lao động đây chứ. Chúng tôi có thêm chống các ông quái đản mà các ông cứ thách thức, dọa nạt. Mẹ kiếp. CS chúng tôi ghét ngán, ngán chỉ ba cái anh thợ chích: Phần nào thòi, thợ chích đạo! Các ông hung hăng kiêu về binh đồ, chỉ tỏ quần chúng phát tòm các ông.

Saigon không phải là Công Gò nên cái trò mọt tợ là vác dao, xách búa đi «đập tan» những người đối lập mình sẽ bị đập nát bằng công lý và luật pháp của nhà nước. Saigon lại chưa phải là một huyện lỵ nào đó của Cộng Sản Bắc Kỳ nên đừng hòng diễn cái trò «vô sản» vung lên đập nát «trí thức, tiểu tư sản». Vậy thì, hãy tranh đấu trong tinh thần thượng tôn pháp luật, hãy tranh đấu với khả năng của thợ chích đạo để đạt tới chiến thắng vinh quang của thợ chích đạo. Và đừng hòng dọa đập tan ai cả, hiểu chưa, thợ chích đạo!

Saigon không phải là Công Gò và chưa phải là một huyện lỵ nào đó của C.S Bắc Kỳ, các ông thợ chích đạo nhớ' giùm thế



trước. Bác sĩ cũng không có những cử chỉ ủy mị trước Tòa án sau vụ «đạo chánh huyệt» Hiện nay chính Bác sĩ đã xin Biện lý đăng đường vụ kiện nhật báo Hòa Bình về tội phỉ báng và công khai mạt ly trong phiên xử Tiều Hình ngày 31-5-69 vì đã đưa những tin tức thất thiệt có hại đến danh dự của Bác sĩ.

Như vậy tức là BS Chức không phải là cha đẻ dự luật 64/59. Và, dù báo chí trước xưa đều tường thuật bác sĩ khốc hu hu trước tòa, vẫn cứ sai. BS Chức can đảm lắm, không «ủy mị» đâu.

LẠI PHẢI THANH MINH MỘT PHÁT NỮA

Như báo chí vừa cảnh cáo tuần báo Con Ong và «đi đê» vào cái phóng sự nham nhở Rải Độc của phòng Tích Xỉa đảng nguyên văn những lời «mãng mỗ» của Nha Báo Chí:

«Tuần san CON ONG số 59 tuần lễ từ 1 đến 7-5-69 đã cho đăng phóng sự «Rải độc» đã kích các vị dân biểu thiếu tư cách, thiếu khả năng xuất ngoại giải độc, và mọi mớ sự tranh dành phần xuất ngoại của các phần tử dân biểu yếu kém bằng những từ ngữ sống sượng, bõn cợt quá đáng như sau:

- Nghị đực nghị cái,
- Cụ trong dân (nói lái thành dân trong cu).
- Cái miệng của tôi (nhỉ đồng) có gang có thép, không thể «đổ» của kẻ khó vừa nhọ vừa thâm.

Nha Báo chí vẫn biết «CON ONG» là tuần san chuyên về trào phúng và trong chế độ tự do báo chí hiện tại, quý Báo có thể viết bài châm biếm các nhân vật trong hay ngoài Chánh phủ. Tuy nhiên vì bõn phận tôn trọng thể thống quốc gia, các lời lẽ trào lộng cần được giới hạn, tránh sự quá trớn nhất là đối với những cấp tiêu biểu cho uy quyền quốc gia

Vậy Nha Báo chí nghiêm khắc cảnh cáo quý Báo và mong rằng từ nay quý Báo nên thận trọng hơn hầu tránh vi phạm luật lệ, đề B) Tôn trọng tín khôi phải áp dụng biện pháp nghiêm nhất theo luật lệ hiện hành.»

Nhân tiện đây cũng xin hân hạnh đăng nguyên văn 1 bài báo của đồng nghiệp Thiên Hộ «dit» pèr Nguyễn quang Lâm nhan đề «Cứ ẩn ở đằng hoàng đi coi» ngụ ý khuyên quý vị dân biểu nham nhở rằng thì là sâu bọ khi đã được lên làm người thì rán ăn ở cho như con người. Bọ hung đừng nhớ cái đi vàng của bọ hung nữa, vẩn vẩn. Bọ hung mà cứ nhớ đi vàng của nó, nó sẽ làm bần những con người ở cạnh chúng. Xin cảm ơn pèr Nguyễn Quang Lâm 1 phát,

«Một đồng nghiệp, chuyên cù lét, chọc quê thiên hạ vừa bị Nhà Nước cảnh cáo 1 phát gắt củ kiện về các tội dùng những danh từ «quá sống sượng» khi bàn về cái sự bẽ bốt của một số cụ Dân Biểu — Dân Biểu viết chữ hoa đầy nhé, cung kính vậy thay!

Bởi vì rằng thì là đang nào các vị cũng đường đường là những đảng dân cử trong Quốc hội của nước VNCH. (Báo chí mới được yêu cầu mạnh không được dùng danh từ «Viện Nhi Đồng, Viện Dưỡng Lão, Viện Bồ Lão, viện từng dưới, Viện từng trên» đầy bà con cô bác ạ) kể ra thế cũng khoái, cho nó hợp với cái «thể diện quốc gia». Ấy là nói về cái lối nhìn từ trên nhìn xuống của các quý vị Dân Biểu — lại viết hoa nữa đầy nhé — và cả của Nhà nước.

Nhưng đối với cái nhìn từ dưới lên trên, nghĩa là của đám nhùng nhúc cử tri mà báo chí là phát ngôn viên thì như thế chả phải tí nào. Cũng bởi rằng thì là quý cụ Dân Biểu có làm sao báo chí mới có những tiếng nặng nề đòi khi tếu đến «sống sượng» chứ! Cứ thử đừng mua đồng hồ Seiko, đừng ôm từng đồng lịch còi trường về: đừng có vay tiền nuôi gà... mờ. đừng có đi rải độc ngoại quốc, đừng có những phát «cảnh gà thợ xuong» v.v... thì làng báo đâu phải tốn giấy tốn mực nặng nề với mấy cụ dân biểu đó — ừ! ông không viết chữ hoa nữa đấy!

Báo chí là tiếng nói của cử tri. Cử tri có 36 thứ. Có thứ thương lưu trí thức, có thứ hàng cả hàng tòm, có thứ dao to búa lớn. Khi vận động tranh cử, các cụ cứ trừ ài ra đâu? Các cụ còn lặn dụng cử tri loại sau này là khác chứ lị.

Thôi các ông Dân Biểu ơi, các ông cứ làm sao ẩn ở cho xứng đáng là Dân biểu của nền Đệ Nhị CH này đi. Tự nhiên quý vị sẽ được cử tri kính trọng, sẽ được báo chí bốc thơm, khôi phải nhờ ông Thông tin can thiệp với báo chí cho nó thêm phần ra 1 Nói thế nghe lọt con ráy chưa đấy!

Như Phòng Tích đã «nói lại cho rõ» ở số báo trước «Rải độc» là phóng sự sinh hoạt của hội Đười Ươi. Sở dĩ có lý hiểu lầm là sinh hoạt của Hạ viện chỉ vì chỉ sĩ Minh Võ nhưng chức chủ tịch Hội Đười Ươi cho ông Hoàng Lương mà không báo cáo cho quốc dân hay. Ấy cũng tại hợp mật. Bởi bị hiểu lầm tai hại mà ông Hoàng Lương mất chủ tịch ngày, chỉ sĩ Ma cạo lãnh đạo Hội Đười Ươi Chỉ sĩ Ma Cạo cực lực lên án những ông dân biểu nào nhận sơ mình là hội viên Hội Đười Ươi. Hội Đười Ươi cũng nghiêm khắc cảnh cáo những anh nào dùng áp lực để buộc nhà Báo Chí phải công nhận Hội Đười Ươi là Hạ Viện. Hội Đười Ươi là Hội Đười Ươi, Hạ Viện mỗi cơ quan đều có những sự cụ ly, hèn hạ, bỉ ổi của riêng nó. Hạ Viện không thể nào có cái vinh dự giống Hội Đười Ươi được nay thanh minh thanh nga.

Cuộc chửi nhau của các hội viên Hội Đười Ươi diễn ra mỗi lúc một ác liệt, đều cán, Thì bắt chọt. Hiện Trong tự Hiện Quảng (sở dĩ có biệt hiệu Hiện Quảng vì ông đười ươi này thích phát ngôn quanh xiêu, lảo lếu lắm) nói:

— Chúng ta đang bị hiểu lầm một cách cuộc kỳ khố lị, Người ta đã hiệp đàm Hội chúng ta. Người ta nhục mạ Hội chúng ta.



RẢI ĐỘC



Dương Bốn, chiến sĩ diệt ruồi tái báo ngọc nhiên :
 — Ai nhuc mà Hội chúng ta. Đánh bỏ mẹ nó đi chứ ! Tôi thấy tức của mình quá.
 Hiên Quảng nói :
 — Thì mấy ông dân biểu chứ còn ai nữa !
 Dương Bốn tịt họng. Phải, nên tịt họng. Hội viên Hội Đười ươi chỉ có cái quyền sờ soạn chứ đếch có quyền bắt khã xâm phạm nên bắt buộc là tịt họng rồi. Không tịt họng, dân biểu can thiệp với nhà nước, bắt tịch họng thì nhục lắm. Dân báo Phạng cười ruồi :
 — Nếu vì chúng ta đang thảo luận xuất ngoại rải độc mà bị hiểu nhầm, tôi nghĩ ta hãy tạm gác vấn đề xuất ngoại rải độc cho 1 phiên họp khác. Hôm nay, nên bàn về cái dự luật 64169 HP nhằm bênh vực việc thợ chích đạo giết người.
 Mã Xín, tự nhiên, sượng rên mé đầu hiu :
 — Á đúng đây.
 Hiên Quảng, kẻ đang được xưng tụng là «độc tở nông thôn» là thần tượng của thợ chích đạo, được gài đúng chỗ ngứa. Hấn cười thật thom. Thom như một thê đười ươi vờ vờ được hai cái ống của Paul Ganay. Hấn nói thâm :
 — Mẹ kiếp, ông đang mong thảo luận vấn đề này. Trót bắt it địa của thợ chích đạo rồi mà chưa bênh vực húng nó phát nào. Phải bênh vực mới được. Tiền tở

PHÓNG SỰ SỐNG SƯỢNG CỦA PHÒNG TÍCH

chức dớp hít ở Công ti năng tan gọi là khoản đãi anh em «độc giờ nông thôn» đồng chí của mình. do thợ chích đạo xùy ra chứ có phải tiền túi mình đâu. Áp phe này thành công, mình âm địa mạp và trở thành thần tượng của thợ chích đạo. Sượng quá ta.
 Hiên Quảng mới thỏ thê :
 — Thưa các bạn đồng hội (có nghĩa như đồng viện) theo cái ý ngu dần, dốt nát của tôi, cuộc tranh đấu hôm nay sẽ chẳng ăn cái giải rút gì cả, Các bạn thử nghĩ coi, Ta tranh đấu cho thương phế binh ư ? Để ăn nạng gỗ à ? Những anh què quặt, mặt mày méo mó không hấp dẫn nổi tôi. Những anh này nghèo thấy mù nội. Đếch có tiền là cái chắc rồi đó. Vậy ai chứ tôi, tôi cóc muốn tranh đấu cho Thương phế binh. Vấn đề nóng bỏng hiện tại là cái dự luật 64169 HP. Cái dự luật này nó cà lơ thấu thêu thật đấy. Nhưng không sao. Miễn là thợ chích đạo chỉ địa mạp. Tôi sẽ tranh đấu cho thợ chích đạo để làm thần tượng của thợ chích đạo.
 Mã Xín vỗ bụng cười ha hả :
 — Ý kiến hay đi nhé, bạn «độc tở nông thôn» của tôi nhé ! Bất tay bạn 1 quả nào.
 Hai bàn tay bần đơ ra, bắt chặt lấy nhau cam kết 1 áp phe đề tiện nhất thế giới loài đười ươi. Kể từ phút đó, những hội viên chân chính của Hội Đười ươi phát

tỏm cái bản mặt của Mã Xín và Hiên Quảng. Những nét đan thanh về cuộc đời ái tình và sự nghiệp của Mã Xín và Hiên Quảng sẽ được diễn tả sau khi hai đứa gặp đồng lý Chử Ma Cô và chánh văn phòng Nguyễn Mật Tơ Trán Bồng tức Nguyễn Thấp Lùn Tịt & Bô Chích Đạo Giao chỉ, Hội đười ươi từ khi được thành lập đến nay mới thấy nham nhờ sống sượng. Hội viên đều được vờ bèo gạt tếp chọn lựa rất to lơ mơ. Chí sĩ Minh Vô đã từng khóc thét lên vì những hành động khà ố của lũ đười ươi vô liêm sỉ. Hiên Quảng là một trong số đười ươi vô liêm sỉ.

Hấn lắc tay Mã Xín, đoạn vén môi lên cười tở tở :
 — «Lê gờ răng ét pi xơ răng công» ! Đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu. Tao mí mày sẽ ăn nên làm ra chuyên này nhờ lập ống du đủ vào dít thợ chích đạo mà thôi lia lia.

Bấy giờ, Vi Rông lấy làm một sự tức của mình lắm. Hấn hét lớn :
 — Sư cha đứa nào đem áp phe vào Hội Đười ươi đẩy nhé !

Đười ươi cái Nín Đé cười hình hích :
 Ớ, phải đó. chứ cha chúng nó lên.
 Tài Hốt nháy mắt :

Cho chúng nó ăn đồ dơ đi, em gái ! Anh rất ghét những thằng khốn nạn ấy. Anh không chấp nhận một áp phe «com bin» đề tiện này.

Hoa Râm Bụt phát ngôn :
 Bà sẽ kẹp đầu đứa nào ở trong Hội Đười ươi đi ăn tiền của thợ chích đạo để bênh thợ chích đạo.

Tự nhiên, Nhị Kiều trở nên duyên dáng, khi nàng rút cái tằm, khảy bựa răng bản vào mắt Hiên Quảng :

Chém cha con đề mẹ thằng bố đứa nào ăn tiền của thợ chích đạo.

Mã Xín đỏ bừng mặt. Hấn vừa há miệng toan than thở mình thanh nga thì Nín Đé đã thò tay móc hàm răng giã liêng trúng hàm hấn. Mã Xín lăn kền ra Hiên Quảng sợ quá phũ linh. Nhưng hấn bị Hoa râm Bụt cản đường. Vi rông nói :

Truyền thống của hội ta là bênh vực lẽ phải. Nay mày dám vì tiền của thợ chích đạo mà bỏ chính pháp theo tà phái. Ông sẽ nhét đi mũi vào miệng mày.

(Kỳ sau tiếp)

Trong họ ngoại làng

MỖBÁO rêu rao

Mỗ này cả tiếng lại dài hơi
 Mần cán ra tay chẳng phải chơi
 Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
 Kim thanh chuyên động khắp đôi nơi,
 Lốc cốc cốc...
 Lốc cốc cốc...
 Lốc cốc cốc...
 Trình bà con làng nước hay :
BÀ TRIỆU BA TÍT CHO NGHỊ NGỘM HOÀNG KIM QUY
 Nghị ngợm Hoàng Kim Quy vừa mới biểu diễn một nghĩa cử đề dơi. Đó là cái sự đưa ba củ khoai. Con Ong, Thời thế. Tiếng Vang ra toà một lượt vì ba củ khoai này đã dám đảm tiếu chuyện cưới vợ bé của nghị ngợm khi vợ lớn của nghị ngợm vừa về nước chửa và mỗ bà cô chưa xanh ! Nghị ngợm Hoàng Kim Quy cho thế là xúc phạm danh dự của nghị ngợm. Và nghị ngợm đòi mỗi củ khoai phải bồi thường nghị ngợm 1 tỉ danh dự và 1 tê thiệt hại ! Mỗ này nghe tin nghị ngợm Hoàng Kim Quy kiện ba củ khoai về tội trên đã phánh quần gài dùi xoàn xoạt cho đã con ngựa rồi vén môi lên mà cười tở tở.
 Ca dao Giao chỉ có bốn câu như sau :
 Con kiện mà kiện củ khoai
 Củ khoai kiện lại đã hai năm tròn
 Bấy giờ kiến đã có con
 Củ khoai mọc mộng vẫn còn kiện nhau.
 Lại có thêm bốn câu như sau :
 Con kiện mấy kiện củ khoai
 Củ khoai có vô mây nhai thế nào
 Mây nhai méo miệng thì sao
 Môm đầu dẫu hót tào lao nghị trường
 Vậy thì cái sự biểu diễn nêu thành tích đấu tranh thật lực và ra rít của nghị ngợm Hoàng Kim Quy sẽ... vất vả chân lấm tay bùn chứ không phải chơi đâu. Con Ong Thời Thế và Tiếng Vang đã hợp lại thành một liên minh quyết ăn thua đủ với nghị ngợm Hoàng Kim Quy. Con Ong sẽ cho mở thêm một mục mới nhan đề «Đổi thoại với nghị ngợm Hoàng

Kim Quy» mục này, dành riêng cho thân bằng quyến thuộc nghị ngợm Kim Quy đối thoại mĩ ly ông ta.
CỬU SỪNG VÀ CON KIẾN KIM QUY ĐÔI GẬM BA CỤ... KHOAI MỘT LÚC
 Vì cần lấy đất chơi nhau mĩ ly nghị ngợm Hoàng kim Quy nên bài của Cửu sừng viết về «chuyện con quỳ cái vú dài ba thước» phải gát lại. Dưới đây là một mẫu bài của Cửu sừng viết về con kiến tí phú nghị ngợm Hoàng Kim Quy đòi gặm ba củ... K (đọc là ca, viết tắt chữ khoai) một lúc.
 Bố già Kim Quy vừa mới dứt đơn đề kiện Con Ong và hai bạn đồng nghiệp Thời Thế Tiếng Vang một phát với cái lý do là mạ lị. Kề ra kiện như thế cũng là phải. Ai lại bố già, vợ mới chết hồi tháng tư, tháng năm bố già bèn rước một mẹ trẻ khác về để thay thế, nội vụ đang êm ru bà rù thì bọn nhà báo khôn kiếp lại om sòm lên, để cho bản dân thiên hạ có dịp lời ông tiếng ve diệc cả tai.
 Bố già Kim Quy vớ là dân Ca-tô-lích. Theo đúng giáp luật thì chỉ có quyền con khai cưới một mẹ trẻ khác sau khi đã mãn tang cái người đã từng sống với mình từ thuở hần vi. Đảng này bố già lại cưới xin âm i. Mọi cả cha Tây lẫn cha Ta tới dự cho nó đúng với cái đạo của một kẻ xâm mình. Lẽ ra phép cưới chỉ có thể diễn ra ở trong phòng «mặc áo» thì người ta lại đưa thốc nó ra nơi «bàn thờ chính». (Độc giả nào muốn biết chi tiết về những lễ nghi này xin hỏi các bạn Công giáo thì sẽ rõ ngành rõ ngọn).
 Thế là đám nhà báo thấy chương tai gai mắt bên xía vô với một sự viết lách sô xiên.
 Phía trên thì người ta đang tin buồn : bố già góa vợ.
 Về phía dưới thì người ta chia vui : bố già lấy vợ.
 Cái đám nhân loại bình dân cứ ngớ

người ra chà hiều bà vợ nào chết, bà vợ nào sống.
 Tất nhiên là bố già nổi sùng một cách ghê gớm ! Cho nên bố già mới tính đến cái nước đi kiện đề noi cái gương cao đẹp của mông sư Trần Chánh Thành đã từng cho một thằng nhà báo đi vào thế giới tu huyền trong bốn tháng.
 Nhưng mà dù sao thì đây cũng chỉ là một vụ kiện củ khoai !
 Có cái đếch gì mà kiện nào ?
 Vô phúc mới đảo tung đình. Kiện cho nó thêm toé loe ra chỉ tở đề cho thiên hạ cười cho thú ọc mà thôi !
 Bớt thế nên mới có thơ rằng :
 «Con kiện này kiện củ khoai
 «Củ khoai có vô mây nhai thế nào ?
CÁC CHA BÈ TRÊN TÁT XIẾC NGHỊ NGỘM HOÀNG KIM QUY
 Linh mục Nguyễn Ngọc Lan, thuộc nhóm công giáo tiên bộ, tốt nghiệp đại học Sorbonne mới vi tương cực mẹ Fatima là tượng gỗ và viết báo chửi những vị có đạo củ lắn, hách gịch chỉ biết đem Chúa ra dọa con chiên. Nghị ngợm Hoàng Kim Quy hay cu chạ Lan lắm. Bên viết một phát hội thảo. Di thảo, nghị Ngợm Hoàng Kim Quy thuê thợ viết chứ ông ta làm cho gì dù chữ nghĩa mà chọi mí người từ Sorbome ra. Bài thuyết trình của nghị ngợm Hoàng Kim Quy được đăng lên các cha bè trên giòng Chúa Cửu Thế, các cha bè trên bèn xé bỏ va bảo nghị ngợm rằng :
 Hồn, con không được chửi cha !
 Nghị ngợm Hoàng Kim Quy lủi thủi rút ra. Cứ như vừa bị tác xiếc này dom đóm mắt ấy.
 Trình bà con làng nước hay.
 Lốc cốc cốc...
 Lốc cốc cốc...
 Lốc coc coc.



NOC ĐỘC

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cáo

SAIGON, HOA THINH ĐỐN, SAIGON

Một chuyện khiến mọi người điên đầu

* Có sự đồng ý hoàn toàn giữa Saigon và Hoa Thịnh Đốn về diễn văn «bát quái» của Tổng Thống Nixon không?

Bài diễn văn «bát quái» (8 điểm) của TT Nixon khiến cả thế giới chú ý. Nhất là dư luận VN chú ý nhiều hơn cả, vì nó liên hệ trực tiếp đến vận mạng của mình.

Nhưng nó liên hệ đến vận mạng của VN mà có sự đồng ý của VN không?

Sau khi nêu ra đề nghị 8 điểm, TT Nixon nói: «Tôi tưởng rằng đề nghị hòa bình này thực tế và chú ý đến mọi quyền lợi chính đáng của các phe liên hệ. Nó phù hợp với 6 điểm của TT Thiệu... Như vậy, ông Nixon quả quyết 8 điểm của ông phù hợp với 6 điểm của TT Thiệu. Và sau khi diễn văn của TT Nixon vừa được công bố, Phủ Tổng thống đã ra thông cáo hoan nghênh rằng: «Chánh phủ VNCH nhận thấy những điểm mà TT Nixon đề ra không trái ngược với tinh thần 6 điểm căn bản của VNCH...»

Thế là cả 2 bên cùng quả quyết rằng có lập trường giống nhau.

Bây giờ, ta thử đối chiếu 1 vài điểm xem nó giống nhau như thế nào.

Về vấn đề rút quân, điểm thứ 2 trong 6 điểm của TT Thiệu nói rằng: «CS phải triệt thoái tất cả bộ đội của BV cũng như các lực lượng phụ thuộc của họ ra khỏi lãnh thổ VNCH.»

Khi CS BV thi hành trọn vẹn như vậy, khi sự xâm nhập không còn, mức độ ác liệt của chiến tranh giảm dần, thì VNCH sẽ yêu cầu các quốc gia đồng minh triệt thoái các lực lượng của họ, theo tinh thần bản thông cáo chung của 7 quốc gia đồng minh tại Ma Ni hồi tháng 10-1966.»

Như vậy, lập trường rút quân của TT Thiệu là BV và lực lượng phụ thuộc của họ (MT GPMN) phải rút trước, rồi VNCH mới yêu cầu Đồng minh rút quân sau.

Điểm 2 trong 8 điểm của TT Nixon, cũng nói về việc rút quân, như sau: «Trong thời gian 12 tháng, theo các giai đoạn được đồng ý, các thành phần quan trọng của các lực lượng Hoa kỳ, đồng minh, và các lực lượng không phải Nam VN khác sẽ được triệt thoái. Vào cuối thời gian 12 tháng này, lực lượng HK, đồng minh và các lực lượng không phải Nam VN khác còn lại, sẽ di chuyển tới các vùng căn cứ được chỉ định và sẽ không tham gia vào các cuộc hành quân chiến đấu.» Tại 1 chỗ khác,

TT Nixon nói rõ hơn: «Đề nghị của chúng ta đưa đến việc khởi sự đồng đều cuộc triệt thoái của cả 2 phe...» Nghĩa là theo lập trường của TT Nixon thì cả «2 phe» không phải Nam VN rút quân cùng 1 lúc, chứ không có bên nọ rút trước bên kia rút sau như thông cáo Ma Ni.

Nhưng lập trường của TT Thiệu, và TT Nixon đã được cả hai bên bảo là giống nhau. Nó giống nhau như thế nào, hẳn độc giả đã thấy rõ rồi.

Tuy nhiên, theo tin tức được báo chí đăng tải, thì TT Thiệu đã tuyên bố với các ký giả quốc tế rằng: «Tôi hy vọng gặp TT Nixon vì tôi có cảm tưởng cần soạn thảo 1 chính sách chung trong tình thế hiện nay...»

Những con mắt cú vọ của giới quan sát chính trị thế giới tự hỏi: TT Thiệu muốn gặp TT Nixon vì cần soạn thảo 1 chính sách chung, nghĩa là 2 bên Việt Mỹ vẫn chưa có một chính sách chung. Chưa có chính sách chung nghĩa là mỗi người có 1 chính sách riêng — nghĩa là 2 bên chưa đồng ý hoàn toàn với nhau. Thế tại sao TT Nixon bảo đã tham khảo ý kiến TT Thiệu trước khi đọc diễn văn, và dám quả quyết đề nghị của mình phù hợp với 6 điểm của TT Thiệu?

Ngoài ra, điểm thứ 6 của TT Nixon còn nói tới 1 cuộc bầu cử tại Nam VN rằng: «Ngay sau khi cơ quan quốc tế đã tiến hành, cuộc bầu cử theo những thể thức được thỏa thuận, và được sự kiểm soát của cơ quan quốc tế.» Ý ông Nixon muốn nói đến một cuộc bầu cử sau khi đình chiến, một cuộc bầu cử đặc biệt có cả đối phương tham dự. Nhưng phát ngôn của phái đoàn hòa đàm VN ở bên Tây lại tuyên bố «chỉ có bầu cử» đúng như hiến pháp VNCH quy định. Nếu vậy thì cứ theo hiến pháp mà bầu, hà tất ông Nixon phải nói đến một cuộc bầu cử «ngay sau khi cơ quan quốc tế đã tiến hành», nghĩa là ngay sau khi có đình chiến).

Vậy thì lập trường Việt Mỹ hiện giống nhau hay khác nhau? Giống nhau cái kiểu đó thì ai chịu nổi?



Hoan hô những ai bây giờ vẫn... chống Cộng

Trong số báo Tiếng Vang phát hành ngày thứ hai 19-5 vừa qua, ông «Tú Nốp Tôi» viết 1 bài chống Cộng được coi là... can đảm trong lúc này

Những tháng chống Cộng năm mươi năm trước, địch đáng phục. Vì lúc bấy giờ, là thời chống Cộng đang lên. Khó khăn nhờ chống Cộng, tất nhiên là bằng mồ, mà đã có quyền cao chức trọng, xe hơi, nhà lầu.

Bây giờ, mùa chống Cộng đã... về chiều. Những kẻ giờ còn chống Cộng, là chống Cộng tới chiều, chẳng «sơ mứi» gì tất cả. Có khi còn hại đến thân. Nhưng ở vào cái thế như vậy

mà chống Cộng mới khoái, mới bành, Còn chống Cộng như 1 con đường tiến thân, như 1 kế sinh nhai, thì địch ai chống chả được. Có khi chúng nó còn tranh nhau, còn đuổi «xé ra cho người ta chống Cộng.»

Những kẻ chống Cộng tới chiều rất cảm động về thái độ của ông Tú Nốp tôi, và sau đây, là thái độ của ông ta.

THAY ĐỔI LẬP TRƯỜNG

Ông nghị Đặng văn Sung, chủ báo Chính Luận, khi trả lời câu hỏi phải chăng bác Chính Luận bị đóng cửa?

Xem tiếp trang 5



«Ngồi buồn gai hàng dãi lãn tãn»
(trích lao trung lãnh vận)

Đọc mẩu tin trên Gai Sĩ bực tức không ngu được, bèn ra trước cửa, ngồi dưới ánh trăng thành phố, gai hàng mà suy nghĩ sự đời. Chợt thấy «dãi lãn tãn» bèn nghĩ ngay tới ông Dân Biểu, và tự hỏi: Ở Hạ Viện, chỉ có ông Dân Biểu Lê quang Hiến mà Thương Sinh tặng mỹ danh «thầy thuốc nông thôn» vì kịch liệt bênh vực dự luật hành nghề y tá 64/69, chứ không có ông nào tên là Dương quang Hiến cả.

Mẹ kiếp, mấy đảng viên đảng dùi cui ở Thủ Đức khổ thật. Còn nhớ, cách đây ít lâu, đã có hai ông (hình như có trong đảng Gia nhập liên minh của Tổng Thống) đầu xe ô tô, lại còn xưng là Cựu Bộ Trưởng để gây với cảnh sát, mẹ kiếp Cựu Bộ Trưởng mà còn bằng nhặng như thế, nếu là đương kim bộ trưởng, còn hách xì xằng đến mức nào?

Hết bị Cựu Bộ Trưởng hành, bây giờ lại đến Dân Biểu.

Lại thấy «dãi lãn tãn», và lại nghĩ tới ông Dân Biểu. Nếu mẩu tin của PV đúng sự thật, thì cái ông Dân Biểu nào đó có ba tội lớn:

1— Trước hết, ông Dân Biểu là nhà làm luật. Người làm ra luật thì trước hết phải có tinh thần tôn trọng luật không có tinh thần tôn trọng luật thì làm luật thế địch ai được. Đã không xứng đáng là nhà lập pháp mà dám ra ứng cử vào cơ quan lập pháp, thế là bịp, định qua mặt cử tri.

2— Làm dân biểu là đại diện của dân. Đại diện dân thì phải tử tế với dân đối với nhân viên công lực mà còn hách xì xằng như vậy đối với dân, chắc chỉ coi như cục đất.

3) Tội thứ ba là đi xe trốn thuế. Ở Việt Nam, dân xài xe hơi, chơi sang nhất Thế giới. Vì cứ mua một cái xe mới, là tặng nhà nước năm cái. Nói khác đi, mỗi khi mua một xe hơi, thì phải có đủ tiền để mua 6 cái, tặng số thu 5 cái. Ví dụ, một chiếc xe giá hai trăm ngàn, thì phải mua với giá trên một triệu hai. Vì phải đóng 400 phần trăm thuế nhập cảng, và 30 phần trăm thuế trước bạ.

Ông Dân Biểu đi xe số T, là xe chưa đóng thuế. Ví dụ một cái xe triệu hai với số thường, thì cái xe số T y như vậy, chỉ giá có 200 ngàn. Đó là loại xe của nhân viên các sứ quán dùng. Thường dân VN đi là bị giữ ngay, ông dân biểu lãnh lương 97 ngàn mỗi tháng lại cạy thế dân biểu đi xe trốn thuế.

Người như vậy, có đáng cho ta gai hàng?

CÁC EM MÓC

Dao này bọn VC phá hoại quá xá, khuấy động dưới mọi hình thức: Tấn công pháo kích, đặt chất n ò phá hoại, ám sát, rải truyền đơn v.v..

Đề đề phòng cái nạn rải truyền đơn, các trường đã ra lệnh cho học sinh phải kiểm soát kỹ ngân bản của mình. Khi vào lớp móc móc ngân bản xem có gì không? Ra chơi, cũng như trước khi ra về điều phải kiểm soát kỹ.

Tại một trường nữ Trung học kia, Ban Giám Đốc đã gửi cho các Giáo sư một nguyên văn như sau:

THÔNG CÁO

Ban Giám Đốc trân trọng lưu ý quý vị Giáo sư:

Xin quý vị vui lòng ra lệnh cho các em khi vào lớp móc móc, khi ra chơi: móc và trước khi ra về, lại cho các em móc nữa.

Móc kỹ quá, coi chừng rách háng nghe bà con!

MÓC TRUNG CHỖ ĐỘC

Phái viên Phong Vũ, chuyên lấy tin «chó cán xe» tại mấy tỉnh phía Bắc Saigon, như Bình Dương, Biên Hòa ngày 19 vừa qua đã loan một tin như sau:

«Vào khoảng 4 giờ chiều ngày 15-5 có một trận «đầu vô mồm» sôi nổi, gay gắt và vai như pháo Tết, đã diễn ra ở đầu đường Võ Tấn, kế chợ Thủ Đức, khiến người hiếu kỳ bu đến xem, khoái tỷ như xem... chọi gà.»

Người ta thấy một tráng niên phục sức sang trọng, mặt đỏ hăm hăm, tay múa loạn, giọng gay gắt nặng lời xài xề Cảnh sát, đại khái: Mấy người có đáng gì nói chuyện với tôi, tôi có nói là nói với Trần văn Hai kia!

(Trần văn Hai là ông Tổng giám Đốc Cảnh Sát đây bà con a, kính không!) Nếu mấy người muốn tôi quay một cú điện thoại là chết hết, muốn biết tôi là ai hả! Đây nè vừa rút tấm thẻ ăn mạnh vào mặt một cảnh sát viên một cách tự đắc, rồi khệnh khệnh leo lên chiếc xe du lịch màu đỏ mang số T.25.202 mở máy phóng thẳng về phía Saigon.

Màn hài kịch này diễn ra nơi công cộng khiến đồng bào thắc mắc không ít về thái độ cao ngạo, hách dịch của 1 người mà theo dư luận cho biết thì đó là dân biểu hạ viện Dương Quang Hiến.

Nguyên nhân theo người hiểu chuyện cho biết, là ông Hạ này đã lái xe đến đâu nơi chỗ «cắm» lại còn làm cản trở lưu thông nên cảnh sát đến mời ông đậu chỗ khác. Chỉ có thế mà ông nổi: trận lôi đình...

KỊCH LIỆT CHÔNG LẠI ÂM MƯU XÓA MA SƯ TRẦN ĐỨC LAI BỎ THẺ CHẾ HIỆN HỮU CỦA NAM V.N.



chi bốc thơm không bốc thối. Bó đũa nào nói dối Quan Thuê «vô» Quan Thuê

Sau nhiều vụ Ty Kiểm Nã TSN chặn bắt liên tiếp nhiều món hàng lậu thuế. Ông TGD Quan Thuê đã cử ông tân phụ tá Kiểm Nã Ngô quang Tường đích thân kiểm soát ngay tại các Ty sở thuộc quan thuế tại TSN. Trong nhiều ngày khám xét liên tiếp, ban Kiểm nã đã bắt được tại Ty Hành dịch khu 2 QT (do ông Nguyễn viết Giáp làm khu trưởng) 1 số vàng quan trọng và hiện cuộc khám xét vẫn còn đang tiếp tục.

KẾ SĨ

Trong cuộc chiến tranh ông chính đang tiếp diễn ác liệt, BT chỉ đứng về lẽ phải, chứ đêch thêm đứng về phe nào. Vì hế đứng về phe thì thế nào phe kia cũng nghĩ là đóp bạc.

Cho nên, BT chủ trương có một quy chế hành nghề cho y tá điều phải. Nhưng nếu quy chế đó mở đường cho y tá đi vào con đường... tầm bậy, thì là điều không phải. Giới y sĩ tranh đấu cho các nguyên tắc hợp lý, là điều phải. Nhưng nếu tranh đấu vì quyền lợi, vì sự giới chích đạo chia sẻ mất một phần túi tiền của dân nghèo, thì là tranh đấu tầm bậy.

Trong trận chiến nào, cũng có những chiến binh xuất sắc, con trường, đáng được thưởng huý chương. Dù thuộc hàng ngũ phe nào chăng nữa, cần đảm bảo giờ cũng là thái độ đáng khen.

Theo một nguồn tin trên báo Chính Luận ngày 20-5, thì ông Y sĩ Trưởng Ty Y Tế Hậu Nghĩa, sau khi lên đài Tivi tỏ ý phản đối dự luật 64/69, đã bị Bộ Y Tế gọi đến «giải thích» trên 3 giờ đồng hồ. Và đã hứa đủ điều...?

Ông BS này bên nôi máu anh hùng, đêch thêm quyền lợi cá nhân, bên xin từ chức để đi làm thầy thuốc chữa lính.

Nếu nguồn tin trên xác thực, thì ông Trưởng Ty nọ rất đáng được bốc thơm.

Nếu các ông lớn ai cũng coi thường quyền lợi cá nhân như ông Trưởng và ông Ty nọ thì đất nước này đâu đến nỗi rách nát.

Có đọc kỹ bài diễn văn «bát quái» của Tổng Thống Nixon, mới thấy ông này khó chơi thấy mẹ.

Suốt cả một bài diễn văn dài thòng, mà người ta bảo phải hùng hục nặn từng chữ trong cả tháng, ông Nixon đã không đá động gì tới cái thẻ chế hợp pháp hợp hiến hiện hữu của Việt Nam Cộng Hòa nó là cái thẻ chế do quân dân vốn đã khó nhọc xây dựng lên, cùng với sự giúp đỡ xương máu và tiền bạc của Hoa-Kỳ. Thế mà ông Nixon coi như không có, không hề đá động tới. thử hỏi có tức mình không? Chẳng những ông Nixon «nghe lời» cái thẻ hợp pháp hiện tại của VNCH, ông ta còn «mập mờ đánh lận con đen» bằng cách «ôm ơ» nói tới một cuộc bầu cử không do hiến pháp VNCH quy định, đến một sự tham dự sinh hoạt chính trị của MTGPNM chung với những người quốc gia. Đám «cán bộ thông tin» của ông Nixon Saigon còn nói gần nói xa đến việc sửa đổi Hiến Pháp VNCH.

Đó là những âm mưu «không thể chấp thuận được, vì nó nhằm mục đích có thể đi đến chỗ

xóa bỏ thẻ chế hiện hữu của VNCH, để lập một tân chế độ liên hiệp và trung lập.

Sáu năm trước, người Mỹ đã góp phần vào việc xóa bỏ một thẻ chế hợp pháp tại Nam VN này, hậu quả là những năm rối loạn tiếp theo. Sau bao nhiêu cố gắng bao hy sinh xương máu và vật chất một thẻ chế khác vền đề nghị Cộng hòa được tạo lập. Nó không phải là công trình của một người, mà của toàn dân. Bây giờ nếu xóa bỏ nó đi, tức là 1 lần nữa lại phá đổ cái hợp pháp để đi vào một đoạn đường phiêu lưu mới.

Đó là một sự phản bội, một hành vi tự sát.

Chống liên hiệp với Cộng sản không phải vì sợ thua chúng. Sự thật, chúng chỉ như cục hít cứ thả ra để chúng dẫu vô tự do với người quốc gia, chúng sẽ thua trắng mắt ra, chúng đêch có gì đáng sợ. Nhưng không thể xóa lèo cái thẻ hợp pháp hiện tại để liên hiệp với chúng dù là «liên hiệp dân cử».

Trong guồng máy chính quyền hiện hữu, có thể có những người không xứng đáng. Nhưng cá nhân không phải là chính thể. Kể nào không xứng đáng thì thay thế bỏ đó một cách hợp pháp, chứ không thể vì có những kẻ không xứng đáng mà lật đổ cả một chính thể. Chính thể là của dân tạo dựng lên, chứ không phải của riêng thẳng nào hết.

Đứa nào táy máy, đánh bỏ mẹ.

Ông Nghị nói đi Ông Tướng nói lại

Trên số ban đề ngày 29:3-69 nhật báo Chính Luận có tường thuật một phiên họp khoảng đại thượng viện ngày 28-3, và ghi rằng Nghị Sĩ Trần thế Minh đã tuyên bố: «Trung tá tùy viên quân lực tại Đài Bắc đã thuê trạ sở rõ ràng để chấp lại sử quán».

Nay, ông Tướng Tổng cuộc chiến tranh Chính-Trị «sau khi phối triển»

báo rằng không hề có chuyện đó, và chẳng những ông Trung Tá Tùy Viên trên không làm bậy mà còn được khen.

Người ta nhớ rằng tại Thượng viện khi tuyên bố như trên, ông nghị Minh đã tiết lộ là chính ông Đại sứ tại Đài Loan đồng thời cũng là anh ruột của Tổng Thống đã cho ông biết như vậy.

Bây giờ ông Tướng chính

Trị bảo là không có chuyện đó. Vậy biết tin ai. Tin ông Đại sứ ông Nghị, hay ông Tướng ông nào cũng quá, nhưng trong ba ông, thế nào cũng phải có một ông «nói chuyện tầm phào».

Một là ông Đại sứ đã cho tin sai,

Hai là ông Nghị đã phịa ra chuyện ông đại sứ kể chuyện với mình.

Ba là ông Tướng đã cải chánh một chuyện có thật.

Cái đầu là cả ba ông trên, không ông này nên nói dối,

Từ 10 năm qua, đất Saigon có một bí giả chuyên kể chuyện ma trên các nhật báo, đó là ký giả «mộng Thâm thúy Hằng» Tô văn. tức Trần Đức Lai.

Ký giả này làm ăn một mình một chợ. Nhưng hiện nay, đương bị mấy ông cố đạo chủ báo cạnh tranh ráo riết, dăm mắt mẹ nó chứ «ma sư»

Chẳng hiểu vì chuyện đời chuyện đạo không còn gì để nói hay sao, mà bỗng nhiên 2 cụ cố đạo chủ báo thì nhaukhai thác chuyện ma. Báo của cụ cố «Tân Ru» ngày nào cũng chạy tit ba bốn cột khai thác chuyện «con ma vú dài» nào là vú dài cả thước, nó bắt đàn ông bú ra sao, lại kể khai cả gia phả nhà nó, nào là ngày xưa nó đi làm diêm, nó bị hiệp ra sao v.v...

Báo «Xây Dựng» của cụ cố «cọc chời» thấy bạn «đồng nghiệp và đồng đạo» tả chuyện ma kỳ quá, bèn cũng khai thác chuyện ma. Nhưng cụ cố «cọc chời» chề ma vú dài». Cụ vốn là 1 tay «chống cộng đến chiều nên khai thác... ma Việt Cộng Cụ ta cảnh ma rất là rùng rợn «đem đem từng đoàn quân ma đi nhau từ bờ suối máu lên quây nhiễu đồng bào». Cụ bảo «một người đàn bà bị ma làm cho này mụn nhọt như sâu quàng».

Mẹ kiếp, ma nó có thể làm cho đàn bà... sinh bụng như cái thúng, chứ mới làm cho này mụn nhọt thì ăn thua gì. Cụ kể thêm: «có hai vợ chồng một gia đình bị ma vượt lưng làm ớn lạnh cả tuần lễ» Mẹ kiếp! tại vì nó chỉ vượt lưng nên mới lạnh. Nếu thử vượt về phía trước xem có «nóng hổi» không, Cụ «Xây Rụng» còn bảo có chuyện

«ma vác tên của dân từ chỗ này bỏ chỗ khác» mẹ kiếp, ma vác tên còn khá, có còn vác cả kết sắt, hàng thương cang, nhà đất nữa là đàng khác.

Những người dân nông thôn thường nói rằng hề nơi nào có ma, cứ mời ông cố đạo về làm phép trừ, là hết liền. Có lẽ «dân tộc ma» bị các cố đạo trừ nhiều quá, nó căm thù, nên bây giờ nó kéo nhau về năm chính ình trên mặt báo của các cố đạo, mà các cố đạo cóc dám trừ, vì sợ... voi hầu bao!

Ngoài hai vị cố đạo chủ báo khả kính kể trên đang đi tiên phong trên con đường ma quái còn có nhiều vị chủ báo khác sắp hàng theo sau, trông như một đám rước lớn!

Chỉ có bọn C.O, tuy mang tiếng ăn đờ ừ bản nhất nước nhưng còn lâu mới phải sống bằng sữa của con ma vú dài!

Món quà ý nghĩa

Các báo xuất bản ngày 18-5 đều có in hình về cuộc tiếp kiến của TT Thiệu dành cho Ngoại trưởng Rogers tại dinh Độc lập ngày 16-5. Đa số báo đã đăng hình TT Thiệu đứng bên cạnh ông Rogers, tay đang cầm bức hình chân dung TT Nixon, với lời chú thích là nhân dịp viếng thăm Tổng thống, Ngoại trưởng đã tặng TT một món quà kỷ niệm. Rắc rối là bức hình không ghi rõ bức ảnh TT Nixon do ai tặng ai? Do ông Rogers tặng Tổng Thống Thiệu hay ngược lại?

Riêng đồng nghiệp Tiền tuyến cũng có đăng hình với lời chú thích là ông Roger tặng T.T Thiệu một chiếc cần câu cá.

Như vậy, chẳng lẽ ông Rogers tặng T.T Thiệu 2 món quà: một chân dung của T.T Nixon kèm thêm cái cần câu

Nếu không, chẳng lẽ ông Rogers tặng cần câu, và TT Thiệu tặng lại ông Rogers hình của TT Nixon? Thiết tưởng, đối với Ngoại trưởng Rogers, thì hình ông Nixon là «cây nhà lá vườn», bên Mỹ thiếu gì?

Riêng cái cần câu, là một món quà rất nhiều ý nghĩa. Câu cá là một thú tiêu khiển của TT Thiệu, cũng như Phó TT Kỳ thích chơi gà. Còn nhớ, trong ngày bầu cử Tổng Thống tháng 9 năm 1967, sau khi bỏ phiếu ứng cử viên Nguyễn văn Thiệu đã đi câu. Khi đi câu là «ứng cử viên», nhưng khi về, đã là Tổng Thống.

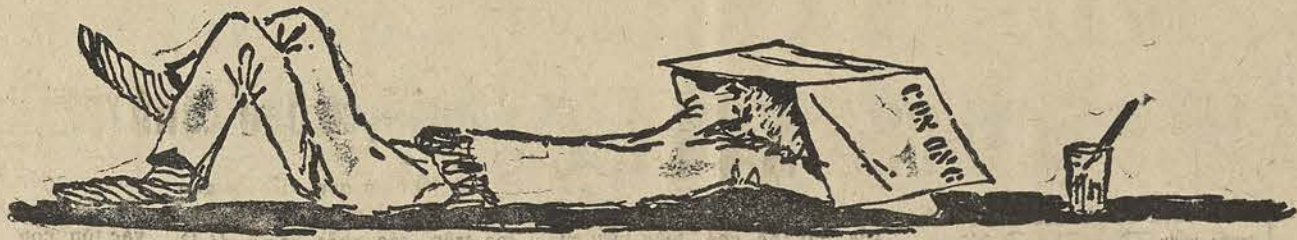
Hình ảnh người câu cá còn tượng trưng cho sự kiên nhẫn, chờ đợi, và kết quả thường tới trong những lúc bất ngờ. Phải chăng Rogers đã tặng T.T. Thiệu cái cần câu để con cá hòa bình.

Người ta hy vọng con cá mà T.T Thiệu sẽ giật không phải là cá hồng, hay cá nửa xanh nửa đỏ.

Hoan hô những ai bậy... (Tiếp theo trang 4)

thay đổi lập trường, đã cho biết là nếu có sự thay đổi lập trường thì đó là những người khác chứ không phải ông. Câu trả lời này quả thật có một phần nào đúng khi chúng ta đem đối chiếu với tình trạng chính trị của đất nước trong mấy tháng qua, nhất là khi phải chứng kiến hết những bỏ này đến những bỏ khác của VN CH để hy vọng mang về cho dân tộc một nền hòa bình công chính. Nhưng liệu những nhượng độ này đã đủ thỏa mãn cái gọi là MTGPNM chưa, nay chúng «được dâng chân, lên đàng đầu» lại đòi hỏi những điều mà ta không thể nào chấp nhận. Chính giới VN nhiều người còn mù mờ chưa rõ, và còn đang đặt tin tưởng vào những cuộc mật đàm tay đôi, tay ba thì đừng một cái. Tòa Đại sứ Mỹ tại Saigon tung ra một bài bình luận có mục đích thăm dò xem VNCH sẽ phải làm thế nào để có thể thành lập một Chánh phủ lâm thời hay 1 Chánh phủ Liên hiệp mà không phải thay đổi Hiến pháp. Tệ hơn nữa, bài bình luận còn đề cập cả đến khoản lên án chủ nghĩa CS trong Hiến pháp VNCH và đặt vấn đề tu chính Hiến Pháp này với luận điệu là «ngay đến cả Hiến pháp Mỹ cũng có thể được tu chính

Bài bình luận nói trên của tác giả nào đó phải được hiểu là lập trường của Bộ Ngoại giao HK, vì nếu không, hà có Tòa Đại sứ Mỹ ở Saigon lại mất công phổ biến. Lập trường đó hoàn toàn chống đối với lập trường của VNCH, hoàn toàn chống đối với Hiến pháp của VNCH. Chúng ta nhượng bộ CS để mưu mưu tìm hòa bình cho đất nước, nhưng không thể nhượng bộ đến độ thay đổi cả lập trường, sửa đổi cả Hiến pháp. Không rạ người Mỹ đã thỏa hiệp ngầm với CS Hanoi và với MTGPNM ở những điểm gì, cũng không rõ người Mỹ định «biến hóa» miền Nam VN theo chiều hướng nào và hy sinh quyền lợi của một bạn đồng minh tới đâu, nhưng có điều chắc chắn là cá dân tộc này — dù khao khát hòa bình đến mấy — cũng không thể tha thứ cho hành động bán rẻ miền Nam VN để đổi lấy một nền hòa bình giả tạo. Nhất là để đổi lấy nền hòa bình ấy, người ta còn bắt chúng ta phải thay đổi lập trường, phải tu chính Hiến pháp, thì thật là 1 điều nhục nhã cho những người đang cầm súng để bảo vệ lập trường đấu tranh của dân tộc, bảo vệ Hiến Pháp của đệ nhị C. H. Nlục nhà vì như vậy, chẳng khác gì đầu hàng vô điều kiện.



CÀ KÊ DÊ NGÕNG

VIẾT VỀ NHỮNG ÔNG THẦY THUỐC NHÀ BINH

Tôi không hiểu tại sao người ta lại gọi những ông thầy thuốc là những ông bác sĩ. Cái tiếng bác sĩ của ngôn ngữ Giao Chi, bây giờ là độc quyền của mấy ông thầy thuốc. Các ngài đã chiếm lấy một cách rất hiền ngang. Kể nào vô phúc dùng lầm chữ đó, hay không biết dùng tới chữ đó, sẽ làm cho các ngài nổi giận một cách rất ư là công chính.

Trong số báo trước, tôi đã kể 1 chuyện về ông thầy thuốc nhà binh. Ông này rất không thích được gọi bằng cấp bậc trong quân đội. Có lẽ ông cho rằng cấp bậc trong quân đội chỉ là 1 thứ đầu biễn, thay đổi không chừng. Còn cái chữ bác sĩ thì nó gắn chặt vào đời ông cả lúc ăn, lúc ngủ, lúc đi cầu... và nhất là lúc đi hỏi vợ. Bởi vậy, ông chỉ thích được gọi là bác sĩ.

Một anh binh nhì, không biết được chuyện đó. Anh vào khám bệnh với một dáng điệu rụt rè, ngơ ngác:

— Thưa Đại úy...

Anh nhận ngay được 1 tiếng quát:

— Cái gì? Hừ, đại úy... đại úy cái gì?

— Thưa Đại úy...

— Phần sở anh có đại úy không?

— Dạ, có.

— Thế thì về bảo Đại úy của anh khám bệnh cho anh. Đại úy của anh có biết khám bệnh không?...

Tôi thấy thương anh lính kia thật nhiều. Tôi không có ý nói xấu những người thầy thuốc nhà binh. Trong giới này, tôi cũng có rất nhiều bạn, như anh Trang Châu, tác giả truyện Y sĩ tiền tuyến, mà tôi rất yêu. Không những tôi yêu cái nhà văn, nhà thơ trong anh, mà tôi còn yêu cả cái thầy thuốc ở trong anh. Đẹp trai, học giỏi, nhà giàu, có vợ là hoa hậu, nhưng anh chỉ thích theo chiến đoàn đi hành quân, rất ít thích nằm ở một quân y viện nơi thành phố. Chúng tôi có thắc mắc hỏi về chuyện đó thì được anh trả lời:

— Tại vợ tao đẹp!

Anh giảng nghĩa thêm:

— Nếu vợ tao nó xấu, tao sẽ xin ở lại thành phố. Nhưng vì vợ tao đẹp. Nếu tao có "về quê", thì với nhan sắc ấy, vợ tao có thể kiếm được tám chông khác. Bởi vậy, đi hành quân với anh em, tao đâu có sợ "về quê".

Những thằng bạn như vậy thì làm sao có thể ghét được. Tôi nhận thấy những ông thầy thuốc nhà binh tốt nghiệp ở trường Quân Y, đều là những người có thể thương được. Có khó thương là các ông tu bíp dân sự được trưng dụng, mặc ba thước ka ki như một sự trả nợ quí thân. Cái phòng khám bệnh ngoài phố bao giờ cũng được săn sóc nhiều hơn là cái bệnh xá nhà binh. Thân chủ phải trả tiền bao giờ cũng được các ông o bế nhiều hơn là lính, mà các ông gọi tên là các con bệnh "choa tình thương". Lính chỉ có tánh cách bố thí. Bởi vậy, chúng tôi thường nói tôn chọi là trước khi các ông ra trường, các ông đã thế trước tượng thần

HIPPO CRITE. Không phải tượng thần HIPPOCRATE.

Tôi nghĩ rằng, các ông không phải là những người xấu. Chỉ vì cái xã hội Giao Chi, còn trọng bằng cấp, còn coi cái bằng to bằng cái mặt. Rồi chỉ vì xã hội nhìn các ông bằng những con mắt ưu đãi, đề các ông vênh váo, ngày hôm nay một tí, ngày mai thêm một tí nữa, đề rồi tới một ngày, cái mặt ấy cứ vác lên, nhìn thẳng lên trời, không bao giờ thềm nhìn ngang, không bao giờ thềm nhìn xuống.

Chắc các ông sẽ dí ngón tay vào trán tôi mà xỉ vả. Thằng nào làm xấu thì chỉ có quyền khinh một thằng đó. Thằng thầy thuốc Luyện Quan kia, thằng thầy thuốc nhà binh kiêm chức dân biểu, đề cho mẹ ruột đi bán thuốc lá lẻ ở vỉa hè, đề cho chị ruột làm tùy phái ở một công sở cái đó là tùy quyền nó. Không thể nhìn một cái đó, đề phê phán cả một giới thầy thuốc.

Tôi đồng ý, rất đồng ý... Có thể nói rằng dù sao tôi cũng có một tí tí ghen tức. Xã hội đã ưu đãi các ông quá nhiều. Nhất là từ ngày thành lập thể chế dân chủ, các "Người năm" vận mạng quốc gia, thường là các ông chẳng có cái bằng gì dính vào người. Cũng chính vì vậy, mà các ngài thích dùng ông có bằng cấp lớn. Thường thường thì người ta không có cái gì, người ta thường coi trọng những cái mà người ta không có. Thời vàng son của thầy thuốc nhà binh là thời của Ủy Ban Hành pháp. Cái nội các ấy được đặt tên là nội các bác sĩ. Và rồi các Ngài đã làm được cái gì chưa?..

Không hiểu tới bao giờ, xã hội Giao Chi nói chung và quân đội nói riêng, chỉ coi thầy thuốc là một cái nghề. Như trăm ngàn nghề khác. Và các ông thầy thuốc sẽ có lương âm như Binh nhất Chỉ đại phu, trong truyện Tiểu Ngạo giang hồ, không chữa được bệnh cho Lệnh Hồ Xung, đã đề cho đầu bạc phờ trong một đêm suy nghĩ, rồi cười cughồ thẹn với lương tâm mà tự giết mình.

Tôi rất sợ phải tới bệnh xá. Vì tôi rất dễ nổi giận, các ông thầy thuốc nhà binh, vẫn đề là một thứ khệnh khạng, khám bệnh chán chê ngoài phòng mạch tư, rồi tới gần mười giờ mới dẫn xác vào. Các ông y tá nhà binh thì lại thích làm khó, thích tỏ ra mẫn cảm, nên lại nhận sở khám bệnh quá sớm. Một đăng thì quá sớm, một đăng thì quá trễ. Cái thời gian thấy ở giữa là khoảng thời gian chờ đợi. Tôi đã tả một cảnh khám bệnh trong truyện dài "Lính thành phố" của tôi. Cảnh xây ra đã khá lâu, nhưng tôi chắc rằng tới bây giờ vẫn chưa thay đổi.

Tôi đã được nghe chuyện của một người lính. Anh kể rằng: có một buổi ở bệnh xá con bệnh lính đang ngồi đây ra chờ tới lượt mình thì chợt có tiếng chuông điện thoại reo vang. Ông thầy thuốc nhắc ống điện thoại lên nghe, dạ một hồi như tiếng đàn nõ nhịp ba, rồi rón rén, đề nhẹ ống điện thoại xuống. Ông hồi hả xếp đồ nghề vào túi da, rồi tất tưởi ra đi, đề mặc những thằng sắp chết gần chết ngồi đó... Sáng hôm đó, không có

khám bệnh. Hỏi ra mới biết là ông thầy thuốc được gọi lên chữa bệnh cho bà Tư Lệnh, bị nhức mỗi khớp người vì đêm qua hai ông bà gần nhau quá kỹ. Sự ưu tiên và cà kê đề ngỗng, thường xảy ra 1 cách thường xuyên ở tất cả các bệnh xá trong tất cả các đơn vị.

Việc của tôi là chỉ thành khẩn xin với các ông thầy thuốc nhà binh, đối đãi với các con bệnh chiến hữu của tôi, nương tay một chút. Có chích thì xin dùng chích bằng kim lớn. Thịt da ai cũng là người... Và cũng xin xét lại quyền ưu tiên bằng bệnh nặng nhẹ, xin đừng xét quyền ưu tiên bằng những thứ khác.

Khi thấy tôi viết về các ông thầy thuốc nhà binh, anh Cao thế Dung đã can tôi:

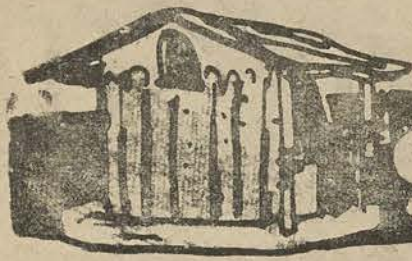
— Thôi đừng viết nữa anh. Anh phải nên hiểu rằng, bây giờ, những người đó vừa được "thời" mà lại vừa được cả "thế". Nói tới họ, một lăm.



Tôi hiểu, tôi hiểu lắm. Thời thế này là của các ông. Hàn Tín dựa lưng xuống sông bày trận thì thắng, nhưng Từ Hoàng dựa lưng xuống sông bày trận thì lại thua. Đây là cùng 1 "thế" nhưng không cùng 1 "thời". Nhưng Gia Cát Lượng cũng dựa lưng xuống sông bày trận thì lại thắng. So với Từ Hoàng thì là cùng 1 "thời" nhưng không lại cùng 1 "thế".

Nói tới chuyện thời thế bây giờ, dẫu có khác gì thời Tam Quốc. Có những kẻ nói chuyện với mặt trận giải phóng thì không sao, nhưng kẻ khác chỉ bàn về chuyện đó, cũng bị tù. Đây là vì cùng chung một cái "thời", nhưng khác nhau về cái "thế".





giaochi' for rent

★ NGƯỜI HỌ TRẦN

THƯỢNG BẮT CHÍNH HẠ TẮC LOẠN

Người nữ tín đồ đạo vô vi đang khoanh tay cúi đầu ngủ gục bỗng nghe lệnh truyền: «phôn» gọi thẳng Họ Trần, khiến mặt này cứ thộn ra rồi lập cập tâu:

— Bẩm Nữ Hoàng, gã Họ Trần là ai?
Bà Hai tiên tri tức bà 3 vua giận run, bà đập tay xuống đi vắng mà quát:

— Nó là thằng Bần chí Tử!
Người nữ tín đồ sợ run' khiến tôi không đứng im. Tôi liền uy dứng con họ nguyệt mà trình diện:
— Thưa bà Hai, có người Họ Trần tức trực đây ạ!
Bà Hai vẫn còn nóng, bà chỉ mặt tôi mà chửi:

Mồ cha mày, mày làm ta giận, gãy mất một móng tay. Một Phật, một Thánh; một Thần mà giờ thì gãy mất ngôi Thần. Bớ Thần dân hãy lượm móng tay ta mà thờ, để xã hội bớt loạn, con người thôi thù hận và thôi đâm lén nhau nhiều phát đề tiện. Ta đã hạ quan Tài, ra Tam Bang trời Biển để giúp nước cứu đời. Đây là bình thuốc độc, mi hãy giữ lấy. Chờ ta ban lệnh đầu đó dâng hoàng, rồi mi về kiếm gã Đồng Đen (chủ báo Quyết chết đó) kết hợp. Tôi gãi gáy cái:

— Thưa bà hai con thường chiến đấu một mình, cả một đời, con không nghĩ đến thù hận, vậy, con không cần chiến hữu Đồng Đen.

— Mày đừng có cái lệnh của ta là lệnh của ta — ta mới gieo quẻ tứ sắc nên mới biết. Thượng viện nhà mày đang phân thủng.

— Thưa Bà Hai tên Đồng Đen chủ tịch Hội chủ Báo Việt Nam nói khác....
— Hần nói sao.

— Dạ, Đồng Đen nói là T.V. Phân động. Bà Hai ngửa mặt cười hình hích rồi nói:

— Mồ ba mày, thế mà cũng cãi — phân thủng, hay phân động thì cũng rứa — Ta nhờ con Ma xó báo mộng đêm qua nó tường trình đầy đủ phiên họp về « QUY CHẾ BÁO CHÍ ». Trong phiên họp này, có Người nghị sĩ đã không muốn cho Quy chế Báo chí ra lộ Tai sao, lại có cái sự bản đó — là chủ báo sao lại phân thủng Báo Bô.... Có lẽ vậy, ta mới bị nhốt trong nhà Thương Điện Biên Hòa tròn ba chục năm nay — mà, hôm tui nó họp, mày đi giang hồ phương nào mà không biết? Tôi lúng túng lại đánh gãi gáy mà rằng:

— Thưa bà Hai, hôm đó con còn bận theo chân bọn « mồm non sa đọa ».

— Chút nữa ta sẽ ban lệnh bài cho người về việc đó là việc của giáo dục và Xã Hội. Bây giờ hãy nói tới cái bản trong việc ban hành Quy chế Báo chí đã. Người mù hay sao mà không nghe thấy. Một Nghị sĩ kiêu thương gia đã nổi tiếng là bản mới kết án trong hàng ngũ ký giả tui bay có đến 50% là Cộng Sản,

Tôi cầm chặt bình thuốc độc trong tay mà cứ ngỡ mình là Tiểu Tướng Quân uy dứng dưới cờ «Phá cường Địch Báo Hoàng Ân» Bà Hai nói tiếp:

— Ngai Nghị Sĩ vừa đi một đường rất ư là phân thủng tại thượng viện. Ông đã yêu cầu gác Quy chế Báo chí.

— Thưa bà Hai, Nghị sĩ Họ Hoàng đã cưỡi một Phu Nhân khác ngay khi bà Phu Nhân kia, vừa nhận được Heo cúng mở cửa mà,

Bà Hai vỗ đi vắng cái dưng rồi quát:

— Tiểu nghịch nhi, cái sự «phối hợp» đó, chính là Nguyên nhân thúc đẩy ông Hoàng Kim Quy có «ân oán giang hồ với bọn báo bô tui bay. Cái quy chế báo chí nhà mày còn bị «ngâm tôm» nếu trong hàng ngũ này có đến 50% Cộng Sản mà không chịu về quy chánh với ông Thượng Họ Hoàng... thì ông sẽ vác quy chế nhà mày vào W.C mà thủ tiêu hết.

Thấy đề qui chế báo chí «có thể tạm ngưng nơi đây, và cũng không muốn cho Bà Hai nói lè nhè mãi về vấn đề mà TV còn «ngâm tôm» lâu ngày, tôi bèn hỏi qua vấn đề khác.

— Bẩm ma 3 nước, còn b'ình thuốc độc hôm trước thì sao?

Bà Hai gật gù rồi phán.
— Ừ nhầy tí ta quên. vậy ta cho mi thêm gói thuốc «Rải Độc» để mi uống vài ngày.

— Xin tuân lệnh.
— Ờ, ngồi chơi soi rượu Whis ky đi.
Bà Hai tiên tri nói rồi, liền ban lệnh cho tín nữ Đạo vô vi khiêng nguyên một thùng whis ky nhãn hiệu «chó đen chó trắng» để dưới chân (theo sự dò hỏi riêng, tôi được thùng rượu này là của bọn tham nhũng mới đem cúng dường, để xin bà Hai tiên tri bùa: Phát tài sai lộc).

Như đã nhiên lần phân trần, tôi vốn mang giòng máu Đười ươi nên phải «sách» như Đười ươi. Bởi thế cho nên, Tôi đã ngửa mặt nhìn trời theo thể «Đười ươi giữ ống» mà... chửi cha bọn ăn đờ, bần, bọn nhũng lảm, hối mại quyền thế.

Bon đăm lén sau lưng Dân Tộc để khăn gói vàng, bạc Kim Cương đi một đường P. A.A. cút thẳng.

Nghĩ đến đây thì cái máu Hủi nó đã quy chánh theo sự chiêu hồi của luật giang hồ tôi liền cảm khái mà nói rằng!

— Thưa bà Hai, Bà Vương Phi (vợ vua Khải Định) mới phong cho đệ tử chức UY DỨNG VƯƠNG THANH PHU TỬ, con không thể uống rượu tham nhũng.

Bà Hai đang cúng trời đất để ban kiểm lệnh cho t'ôi. Nghe vậy, liền chống giậy đầu Sanh đầu Tử mà bắt quyết chửi nhoi.

— Mồ tồ mày — Ai cho con Mụ vương phi lén quyền ta — Ta mới được quyền phong chức cho trăm họ chỉ có ta, ta là vua ba Nước (nước thiên Đàng, nước Địa Ngự và nước Dương gian) mà thôi. ta tha tội vì cái chức m' mi lãnh ch'á có tí tạo nào, gọi là hãnh diện cả — Cái gì mà lại là uy Dững Vương Thanh phu tử... (Bà Hai cá tiếng cười ròn rã) Thanh phu tử là chữ Nho dịch nôm là Thằng hốt rác — tức là từ nay mi là «Vua Hốt Rác» Hay, Hay con mụ vương phi này thâm trầm —.. Ta hứa sẽ gửi thư khen và tuyên dương công trạng mụ trước quốc Dân. Mà này, ta hỏi thực, Bà phi có sai bảo mi việc gì không,

— Dạ có.
— Việc gì.
— Dạ, việc «gia-đình» của bà và chuyện Quốc Gia Đại Sự

— Đại sự là chuyện gì.

Bẩm Nữ Hoàng đó là chuyện cái bao tử của trăm họ Đại Ngụ.



Bà Hai Tiên Tri gật gù rồi phán:

— Quốc Gia xã tắc có bình yên hay không là chuyện cái bao tử — Bao tử của trăm họ nó có ấm, gia đình nó có hạnh phúc — Đời sống nó có bình yên thì dù là nhà nước chà thêm «Cờ đồng» diệt giặc cứu nước giữ nhà... thì «Chúng nó» cũng xả thân mà chống cộng đến tít thờ.

— Bẩm Nữ Vương, quân dân con đang mở nhiều chiến dịch «vì Dân, Dân chiến, Dân thắng». Bà Hai tiên tri thờ dài thậm thụt rồi nói:

— Lại thêm một công tác trình diện, cái chiến dịch Nguyễn Trãi gọi là thêm bạn bớt thù, cái chiến dịch Diêm Hồng nhằm phát động «Quân Dân Đoàn kết» ta hỏi mi. Thế từ xưa, Quân Dân ta chia sẻ hay sao?

— Bẩm Nữ Vương Thần không dám mó đàng ka ki. Đàng này là đàng nông cọt, đàng mang tỵ do Dân chủ cho dân con đây ạ! Bà Hai Tiên Tri lên đập «đi vắng» cái rầm rồi phán:

— Bởi hần là cột trụ Quốc Gia, ta mới đau xót. Ta thử hỏi, nay phát động chiến dịch này, một phát động chiến dịch kia, cứ gom lính lại mà diên nghĩa... Ta thử hỏi lính tráng bụng đói meo. một đồng tưng không dung túi... Học được cái gì, hay là chỉ giúp tui nó có phương tiện ngồi «gãi háng» mà nhớ đến cảnh nheo nhóc đói khổ của thân nhân ở hậu phương? Đố giặc ở đó đó, mi lãnh gậy đầu Sanh đầu tử về bộ kinh tế kêu ông Tổng Trưởng Họ Âu ra, mà hỏi. Ông muốn tui công tư chức Quân Nhân sống hay chết? rồi xem ông trả lời sao, cho ta biết. Ta sẽ tỏ thái độ sau. Mi biết không. ta thương anh lính chiến, ta mến người công Bộc Quốc Gia... nhưng Họ, để tui nó đói... đói quá. Lương tui nó lãnh không đủ uống nước đá lạnh để công tác do đó... Gia đình nó, vợ nó. con nó không «đòi trụ» tui nó làm sa o sống? Do đó cái mồm sa đọa «nhà mày» từ đó, nó sanh ra cái thế. Con chúa mửa tối ngày. hoặc, trộm cắp tứ tung...

Bà Hai thờ dài... ủa nước mắt, khoanh tay trước ngực mà lảm nhảm:

— A Di đà Phật, xin Đức mẹ đồng triah đầy hiền linh, xin Ngày hãy phù hộ anh lính chiến, người công bộc Quốc Gia một liều thuốc nhiệm màu... để tui nó còn đủ sức ngồi nghe ông nhà nước giảng kinh chống Cộng và khoe thành tích chiến thắng vinh quang trên mọi bình diện.

— Kính lại nữ vương 3 nước, con rét lắm, con rét lắm. Xin nữ vương ban cho con viên thuốc «chống sốt rét»



— Về hàng bào chế Rút Xương (Roussel) mà xin Ta ngồi đây mà biết Hàng Rút-Xương cùng BS Nguyễn Duy Tài đã nuôi Thượng Tọa Thích Trí Quang cả trăm ngày tại động «Duy Trì».

— Bẩm Nữ Vương, Hạ thần trộm nghe ông Giáo Dục, đang ngủ gật dưới gốc cây Đa cổ thụ năm ngoái, Hạ thần nghe ngân quý của Bộ này dư đến những 8 Tê mây... Trong khi, con em của trăm họ vẫn «ép sác» ở a Quốc-Ngũ dưới những mái nhà tôle nóng bỏng.

— Thế mày đã chặt cây cổ thụ ở Bộ văn Hóa Giáo Dục chưa?

— Bẩm chưa!

— Tại sao vậy?

— Bẩm Nữ Vương là vì ở đó có con Ma lớn lắm, lớn hơn con ma Nữ Vụ dài ở khám chí Hóa nhiều.

— Ta bôm thêm cho mi một bình thuốc, độc, một gói thuốc «rải độc» nữa.

— Thưa Nữ Hoàng bụng Hạ Thần lúc nào cũng đói meo thần ẻ thuốc «Rải Độc», của Nữ Hoàng giống cái «Rải Độc» của cóc Hụi thì bỏ bớ Hạ Thần:

(KỶ SAU TIẾP)



PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

★ THƯƠNG SINH NỮ CẦU

NHẤT ĐỊNH KHÔNG THỂ XÀI ĐƯỢC NHỮNG CON BÀI ĐÃ BỊ CHUI

Thương Sinh đã làm nhai mấy số báo liên về cái sự liên minh những đảng phái cổ thụ và những lực lượng đả bỏ thành một Đảng Cầm Quyền của Tổng Thống Thiệu. Tại sao phải làm nhai? Vì Thương Sinh muốn có Gió Mới. Gió mới do những người mới làm ra. Thứ gió mới mà Thương Sinh và bạn đọc của Thương Sinh mong ước không thể là thứ gió thủ lợi, cò kè của những tập chuyên hoạt đấu chính trị từ nhiều chế độ... Đất nước này không phải đã hết những người thiện chí và có tài. Chỉ tiếc nước họ cam đành ở ăn và ông Tổng thư ký Nguyễn Văn Hương không chịu làm những phát "am cổ thảo luận". Ông chỉ đứng ở đình Độc Lập mà "ói", liên chỉ ông chỉ có những nhân tài về chiều... Căn cứ vào lời phân nân của tổng thống Thiệu đang phiên họp sáng ngày 17-5-1969 với các đại diện liên minh cầm quyền thì thấy rõ ngay tính chất nham nhở của cò kè và đồ đòi, đồ bỏ. Người ta mong mỗi một liên minh cầm quyền. Mong mỗi làm. Nhưng người ta sẽ thất vọng khi thấy trong liên minh rất những khuôn mặt bầm tã, cò lỗ xỉ Ồi, phải gặp tin Trương Công Cửu, còn gì buồn hơn. Thương Sinh không có đảng đồng mặt trận phong trào, lực lượng cái con mẹ gì cả. Hóa cho nên Thương Sinh không "nước non" chỉ trong luồng gió mới. Thành thử, sự đã kích những đảng phái ám ở hội tề không ăn ý ăn từ khi mọc gì, Thương Sinh rất tin những y kiến của mình. Đây, thử liên minh được các lãnh tụ Trương Công Cửu, Vũ Hồng Khanh, Nguyễn gia Hiến... mà xem. Những kẻ chống đối trước tiên là tuổi trẻ trí thức. Chống đối hay ngoảnh mặt làm ngơ. Mà ngoảnh mặt làm ngơ thì đau cho... liên minh vô cùng.

TINH THẦN ĐIỀU ĐÓM

Nửa tháng trước nhân ông Trần Văn Louis tuyên bố một câu chống chính nghĩa quốc gia, Thương Sinh vội vàng dậy tinh thần sát cộng, vì vút một bài trên mặt báo Thời Thế. Và hẹn sẽ đối thoại mí lý ông Louis nếu 48 tiếng đồng hồ sau ông Louis không "nói lại cho rõ". Chưa hết hạn kỳ đã "cho" bằng ông chánh văn phòng Bộ Y Tế xã Hội và Cứu Trợ nhờ một nhân viên ở phòng báo chí bộ ông, xin yết kiến Thương Sinh. Hách ra phết. Đòi khi nhà báo cũng phải hách chữ. Thương Sinh chỉ cho ông chánh văn phòng Nguyễn Phúc Bửu Tập... yết kiến 15 phút thôi. Và ông ấy đã được Thương Sinh tiếp kiến. Ông ta kể về cò kè đê ngỗng về công đức và sự nghiệp của ông Louis, có ý trách ông phó tình nội an Huế. Mất mẹ nó 15 phút. Thương Sinh nhìn đồng hồ, nhắm ý bảo "Hết giờ rồi đây, ông phú lính đi cho tôi viết bài kiểm com ăn". Ông Nguyễn Phúc Bửu Tập không đến nói kém thông minh. Ông ta "vào vấn đề" 2 phút. "Xin ông cho tôi vài phút nữa". Nhưng ông chẳng làm sáng vấn đề được một lý ông nào. Trước khi ra về, ông ấy dặn đi dặn lại:

— Nếu ông gặp xếp tôi, xin ông nhớ nói rằng tôi đã gặp ông và làm sáng tỏ vấn đề.

Thương Sinh nghĩ mình sẽ chả có dịp nào gặp ông Trần Văn Louis nhưng thấy ông Nguyễn Phúc Bửu Tập van nài khổ sở quá. Bèn phất cho ông ta tí ân huệ:

— Vâng, tôi sẽ nói với xếp ông là ông đã gặp tôi và ông ca ngợi xếp ông ra rít.

Thưa ông Trần Văn Louis,

Đề giữ lời hứa mí ông Nguyễn Phúc Bửu Tập, tôi xin trình ông hay rằng ông chánh văn phòng của ông rất mãn cán, rất đáng được ông cho vài điếm và một cái y tế bội tình!

CÁI CHONG CHỐNG CỦA NGHỊ

SĨ TRẦN NGỌC NHUẬN

Nghị sĩ Trần Ngọc Nhuận vừa đi Mỹ về. Thói thường, "đi xa về nói phết". Nhưng nghị sĩ cao cả, khả kính, không có máu thù vật Trần Ngọc Nhuận đã không rơi vào sự thường tình... nói phết. Nghị sĩ Nhuận nói có sách, mạch có chứng hẳn hoi. Khi Tổng thống Huế Kỳ là ông Nixon trong 8 điếm trong bài diễn văn của ông ta, ông Trần Ngọc Nhuận đã vỗ lấy 8 điếm đó, khen vung vít. Những là "được làm, phải làm, đúng làm". Thế rồi, chẳng hiểu bị chống mặt hay sao, ông lại vừa mới đòi chống những ai đòi sửa đổi Hiến Pháp Cứu Sừng nếu phải bắt buộc sửa đổi để cho nó phù hợp với đề nghị 8 điếm của Nixon. Ông còn hung hăng tiết lộ "hiện có một triệu số đại diện dân cư «xoay như chong chóng», Mỹ

nói gì là nghe đó». Và khí khái văt: «Nếu có sự mua chuộc các đại diện dân cư để có thể sửa đổi Hiến pháp thì có thể mua chuộc một triệu số rất ít nghị sĩ, còn về dân

biểu không rõ». Ô, Trần Ngọc Nhuận miệt thị đồng viện của ô, xoay như chong chóng, có thể mua chuộc. Dĩ nhiên, ô, không đời nào để ai mua chuộc cả. Người can đảm như ông, ai dám ga-gam, nhưng cái sự ông chửi người khác xoay như chong chóng thì Thương Sinh khản thiết yêu cầu ông nên tự xét ông đi. Mấy hôm trước ông khen đề nghị 8 điếm của Nixon, mấy hôm sau ông lại đòi chống cái sự sửa đổi hiến pháp mà vì đề nghị 8 điếm Hiến Pháp bị bó buộc sửa. Ông Trần Ngọc Nhuận cũng có một cái chong chóng. Xin mách ông, cái chong chóng ấy quay nhanh hơn bất cứ một cái chong chóng nào. Ông đã hay chưa?

VÔ TUYẾN TRUYỀN HÌNH KHÔNG PHẢI LÀ CHỖ QUẢNG CÁO NHÀ HÀNG MAXIM 'S

Tối chủ nhật, Tôi Hát Và Nói do nhà giám đốc Trần Văn Bửu «cai trị» đã làm công việc rất bần. Là đề cái nhà anh Hoàng Thi Thơ anh ấy quảng cáo nhà hàng đồp hít Maxim's của Ba Tàu. Chưa đề cập tới cái nghệ thuật vừa thối vừa bần của chương trình Maxim's. Chưa chửi bới cái sự biểu diễn nói tiếng Mèo trên băng tần số 9 mà chỉ đề cập tới cái sự quảng cáo nhà hàng Maxim's thôi. Ai cũng biết, khi Jo Marcel trình diễn trên Tôi Hát Và Nói, chương trình của anh ta được gọi là chương trình Mây bốn Phương, chứ không được gọi là chương trình Queen Bee. Nhưng ông Bửu đã đề ông Hoàng Thi Thơ trình bày một chương trình Maxim's chương trình nặng phân quang cáo cho nhà hàng Maxim's Phải chăng, ông Bửu đã «ăn có» trong vụ làm dung màn ảnh Tôi Hát Và Nói để quảng cáo nhà hàng maxim's? Thương Sinh yêu cầu ông Tổng Trưởng Nguyễn Ngọc An hãy mở cuộc điều tra gấp và xét thấy cần hãy mời ông Bửu ra khỏi sở Về Tỉ Thành Hình đi. Ông Bửu đã làm bần T.H.V.N nhiều quá rồi.

KHI THẦN TƯỢNG CỦA THỢ CHÍCH DẠO DỠ CÁI TRÒ BẤT KHẢ XÂM PHẠM

Dân biểu (không được phép gọi là cụ trong rân nữa) Lê Quang Hiền, tức «đốc tờ nông thôn» thần tượng của thợ chích đạo Gio Chỉ vừa mới dờ cái trò bất khả xâm phạm hết sức là ngoạn mục. Các báo đều trình trong đảng thành tích này trong mục chó chết! Trước khi đi một đường phân xét ông dân biểu cao cả Lê Quang Hiền, Thương Sinh hân hạnh giới thiệu mẫu bài dưới đây của bạn T.N đã đăng trên nhật báo Thời Thế.

«Cứ theo báo của cha Du thì 4 giờ chiều ngày 13 tháng 5 vừa qua nhà dân biểu cao quý (từ nay không được gọi là nghị đực) Dương Quang Hiền lái chiếc du lịch màu đỏ mang số T.25.202 đã đậu xe trong phạm vi «Noparking». Đảng viên đảng Dùi Cui tới thảo luận mí ông Hiền về luật lưu thông, Bèn bị nhà lập pháp này xỉ và toi bời và đòi chỉ "thảo luận" với ông Chánh đảng Trần Văn Hai thôi. Lại còn dọa «Ông mà kêu một phát to lộ phôn là mày chết.» Sau đó, nhà dân biểu cao quý rồ xế phóng khỏi đường Vô Tánh gần chợ Thủ Đức.

Các bạn đảng viên đảng Dùi Cui thân mến. Đọc loại tin thuộc đề tài Dân Biểu Giao Chỉ Diễn Nghĩa kể trên, TN rất cảm khái. Và xin an ủi quý bạn bằng một chuyện nham đề "Người đi đường và con chó" trong «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp sơ đẳng sau đây: «Có một người cười ngựa đi trên đường kia gặp một con chó đang ngủ. Con chó thức giấc, đuổi theo ngựa mà sửa âm ý. Người cười ngựa tức giận: Ông mà có súng, ông bắn cho mày một phát là mày chết liền. Nhưng được rồi, ông đã có cách. Đến đầu làng, người cười ngựa hô âm ý:

— Chó đại! chó đại!
Người trong làng, nghe tiếng kêu «chó đại» vội vàng vác gậy gộc ra đánh chó. Con chó khốn lịm chết lập tức»
Thưa các bạn Dùi Cui.

«Quốc văn giáo khoa thư» phang một câu triết lý: «Góm thay cho lời nói của người ta, có khi còn tai hại hơn là gươm đao» Vậy từ nay đề bảo vệ nổi com, hệ gặp xế của các đảng dân biểu, các bạn cứ đứng ở cái thế «kính nhi viễn chi» cho nó được việc. Và có gặp ông dân biểu nào mặc quần không cài nút, cũng chỉ nên che mặt mà cười thầm thôi. Nhân thế, ân cần căn dặn các chức vị

cao cấp trong nhà nước là nếu «bị» ông dân biểu nào đến xin xô «ân huệ» hãy phát liền. Đừng từ chối mà có ngày bị ra Viện giám sát về tội tham nhũng, thối nát.

TIN GIỜ CHÓT

Sau khi kiểm với Hạ viện TN được biết ông đi xế T.25.202 chính danh là ông «đốc tờ nông thôn Lê Quang Hiền, thần tượng của thợ chích đạo Hạ viện không có ai là Dương Quang Hiền cả.

Vâng, ông dân biểu Lê Quang Hiền, thần tượng của thợ chích đạo đã đi chiếc xe Renault 16 màu đỏ mang số T tức là số chưa đóng thuế cho nhà nước. Thương Sinh định phân xét ông ta. Song chợt thấy không đáng phân xét. Con người ấy, tư cách ấy, phân xét họ, chỉ tờ bản giấy mực Có điều Thương Sinh hơi buồn là chính ông Lê Quang Hiền đã hung hăng bảo vệ dự luật 64/69.

THANH MINH RÃI ĐỘC

Trong phóng sự sống sượng «Rãi độc», bạn Phồn, tích có đề cập với một hội viên Hội đười ươi là đốc tờ Luyện Quang, khiến bác sĩ Nguyễn Quang Luyện khố thét lên tướng nhảm Luyện Quang là mình. O' hay, hội viên hội đười ươi đầu có thể giống dân biểu Hạ Viện được. Nhờ bác sĩ Nguyễn Quang Luyện, trường khối độc lập một tí, bác sĩ đừng nên trách móc bạn bè, anh em là xúi Phồn Tích xô mình, Sở dĩ đười ươi Luyện Quang, trường khối Cỏ Độc trong hội đười ươi được Phồn Tích vẽ vôi đôi nét đan thanh là do các đười ươi cử trí ở miệt Hốc môn gời thư tố cáo đấy. Rất mong dân biểu Nguyễn Quang Luyện đừng «théc méc» mà tồn thọ!

TÂM THƯ GỬI TƯỚNG KỶ ĐỒNG

Thưa tướng quân «nhã giám».
Chúng tôi ký tên dưới đây là Tuyết (Chính luận) và Thương Sinh (Công luận Con Ông) đồng làm cái thư tâm tình gửi tướng quân đề nhờ tướng quân cứu xét cho một việc văt. Chả là chúng tôi đều có con học ở trường Mậu Giáo Kỳ Đồng, ngày hai lần, đi qua cửa nhà tướng quân. Trước ngày tướng quân bị bọn khủng bố mưu sát, Tư Thất của tướng quân không hề có đồn bốt, lính canh và hàng rào kẽm gai. Chúng tôi lấy làm một sự cảm mến cái lòng hào phóng, ru gián dị của tướng quân lắm. Nhưng bọn khủng bố đã man dã mưu sát tướng quân ở đường Yên Đổ. Thế là đồn bốt và giầy kẽm gai mọc lên quanh Tư thất của tướng quân với lính hộ vệ kè kè M16 AR 15 canh gác thật sự. Chúng tôi nghĩ rất nên canh gác thật sự. Vì mạng tướng quân không hề biết hành động thị uy anh lính chửi bới dọa bả một người mẹ đi đón con về học trót đậu xe hơi trước cửa nhà tướng quân, Tôi cũng cho là nên chửi lắm. Vì an ninh, cần phải dọa và chửi. Và tôi chắc tướng quân không hề biết hành động thị uy quá lộ của những ông lính lấy cái sự canh gác tư đĩnh tướng quân làm vinh hạnh.

Nhưng ngày 19-5-1969, thưa tướng quân, hàng rào kẽm gai đã giăng kín cái ngõ công cộng số 20. Khiến chúng tôi không thể phóng xe vào đón con chúng tôi. Chúng tôi phải đậu xe ngoài đường, lóc cóc bỏ vô ngõ đất còn nứt phơi náng một quãng dưới những con mắt hần học của các ông lính gác. Nhiều người rất buồn vì cái hàng rào kẽm gai. Họ uất ức mà không dám nói. Bởi vậy, vì uy tín của tướng quân, vì cảm mến tướng quân, chúng tôi xin mạo muội xin tướng quân hãy ra lệnh dẹp cái hàng rào kẽm gai đi. Bất cứ lúc nào cũng chẳng nên giăng ra cản lối đi công cộng. Khi tướng quân đi, về, lính hộ tống thôi còi là cả làng đều biết, dạt ra. Cần chỉ phải chặn lối của dân.

Ngoài ra, chúng tôi khẩn cầu tướng quân ra lệnh cho lính hộ vệ tư dinh của tướng quân chớ nên xét hỏi giấy tờ dân chúng qua lại. Nhiệm vụ ấy của quân cảnh và cảnh sát, nhất định không phải là của lính hộ vệ.

Vài giờ đồng hồ thiên kính đệ tướng quân. Rất mong được tướng quân cứu xét.

Trân trọng chào không chân lối
Tuyết, Thương Sinh
(Và các phụ huynh con em học trường Mậu giáo Kỳ đồng)

LẠI THANH MINH

Lần cuối cùng, xin Thanh minh bạn Trần Thanh tác giả tiểu thuyết «Khuôn mặt sau lưng» cũng không phải là Người Họ Trần. Vậy các bạn của Thương Sinh ở quân đoàn III đừng thắc mắc.